

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Brossa trivial

"Entre una densa vegetació de cadenes de wàter, la presència lírica de Brossa, tan ignorat abans i ara tan familiar, és el vestigi pleistocènic d'una modernitat ja ben caduca, "antitot" per no saber estar a favor de res."

Raimon Obiols.

Dilluns, 21. Escampen la veu que Raimon Obiols serà candidat al Parlament Europeu. Lliguen caps, refan hipòtesis, tiren amb bala. Remouen la prehistòria del Congrés, contenen una vegada més la llarga nit de Sitges. Diuen, per fi, que Raimon Obiols és un polític que té idees. És un estrany sil·logisme: té idees, *ergo* fem-lo anar a Brusel·les. També és curiós que l'únic socialista que gosà escriure un llibre sobre les idees que creia més idònies per al congrés del PSOE —presentat amb insistència com un debat deixat fora de l'executiva— fos vetat per Alfonso Guerra, l'home de les grans idees amb futur socialista. Del congrés del PSOE podem dir allò que receptaven els metges d'abans: les mateixes cullerades. Entre d'altres coses, Felipe González va cedir perquè no pot arriscar-se que el guerrisme es desentengui de les eleccions andaluses, com ja va fer a les gallegues. Només manca saber quan serà la remodelació de govern, tan necessària per l'abundància de ministres sense pes polític. Després del XXXIII Congrés, puja més encara el *lobby* valencià, mentre el PP avança a les enquestes valencianes.

Dimarts, 22. Un subjecte partidari dels aperitius amb soda diu en veu ben alta que el cas de Bienvenida Pérez —"Lady Bi", segons diu la premsa sensacionalista britànica— no es podria donar aquí, perquè encara dura aquell famós "pacte de la bragueta" pel qual periodistes i polítics acordaren en el temps de la transició democràtica que les conductes privades no eren matèria informativa si no afectaven al bé comú. En tot cas, els poders de

Bienvenida Pérez.

seducció de François Mitterrand mai no han estat portada del *Paris Match* i les amigues del ministre d'Exteriors, Michelis, tampoc no eren massa notícia a Itàlia. Tal vegada sigui una de les diferències entre països catòlics i protestants o entre nord i sud. Bienvenida Pérez o Antonia de Sancha —l'amant del ministre de Cultura, David Mellor— són una gran exportació llatina al cor de la tradició política anglosaxona.

Dimecres, 23. Cada mes, una llista del *Herald Tribune* va actualitzant la selecció dels deu millors restaurants del món, amb l'afegit d'una llista dels deu llocs "casuals" amb més qualitat de cuina. Als deu millors, el basc Zuberoa és l'únic restaurant d'Espanya, però és curiós que per davant ja hi constin dos grans restaurants de Tòquio i un de Hong Kong. Els viatgers diuen que Lai Ching Heen de Hong Kong és un paradís inoblidable. A la llista casual, hi tenim Viridiana de Madrid i Ca l'Isidre, d'Isidre Aragonès, a Barcelona, però la crítica del *Herald*, Patricia Wells, manifesta el seu major entusiasme degustatiu per El Racó de Can Favés de Santi Santamaria, de Sant Celoni, ara amb tres estrelles a la *Guia Michelin*. Diu la senyoreta Wells que el que li fa falta a la cuina d'Espanya són ambaixadors, restaurants de qualitat a l'estranger i una indústria turística més sana. Pel que fa a Barcelona, recomana començar un *tour* pel bar Pinocho de la Boqueria, per esmorzar amb un cafè energètic, carxofes a la brasa, llagostins i bunyols. Quan sigui gran, jo també vull ser crític gastronòmic del *Herald Tribune*.

El Palau de la Virreina

ARXIU

El Racó de Can Faves.

Dijous, 24. Amb la contemplació inicial d'un sidecar curullat de llibres, l'exposició de poemes visuals de Joan Brossa al Palau de la Virreina ens deixa ja d'entrada una mica malparats, com un xoc aparatós amb tota una vida d'infantilisme poètic. Brossa és el *macramé* de la literatura catalana. Entre una densa vegetació de cadenes de wàter, la presència lírica de Brossa, tan ignorat abans i ara tan familiar, és el vestigi pleistocènic d'una modernitat ja ben caduca, "antitot" per no saber estar a favor de res. És la pedagogia dels jocs manuals elevada a ironia esmussa.

Els poemes visuals de Joan Brossa són un joc de mans que mai no surt exactament com toca: tot acaba per terra, inanimat, sense gràcia. De tot això, per sort o per desgràcia, en quedarà una escultura al barri de la Mina. Tí-tol? *Record d'un malson.*

Dívendres, 25. A la legitimitat ja tan dubtosa del sindicalisme només li mancava el segon dia de vaga al metro i autobusos de Barcelona, una imposició de grups minoritaris que ningú sap exactament qui representen, si és que representen algú. A migdia m'he passat una estona observant un grup de persones que feien cua en una parada d'autobús, sense saber que hi hagués vaga. Miren el rellotge, gaiten amunt i avall del carrer, traslladen el pes del cos d'una cama a l'altra, comencen a parlar entre ells. Una senyora surt d'una papereria i els diu que és dia de vaga. Gran desconcert, una certa humiliació: han fet el ridícul i a més arribaran tard allà on fos que volien anar. El grup que feia cua es dispersa i

RAFA GIL

Joan Brossa.

desapareix, una mica dolgut, com qui no sap què fer contra un xantatge impune.

Valentí Puig